

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

**Ε' Κυριακή Νηστειῶν (Όσ. Μαρίας Αἰγυπτίας) (Μάρκ. 10,32-45)
(21η Απριλίου 2013)**

Τὸ βάπτισμα καὶ τὸ ποτήριο

Στὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ Χριστὸς προανήγγειλε στοὺς μαθητές του τὰ γεγονότα τοῦ Πάθους Του. Στοὺς Ἰουδαίους ὅμως, μεταξὺ αὐτῶν καὶ στοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχε μία ἐντελῶς διαφορετικὴ εἰκόνα γιὰ τὸν μεσσία. Περίμεναν ὅτι αὐτὸς θὰ ἥταν ἔνας κοσμικὸς βασιλιᾶς, θὰ ἔφερνε τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς Ρωμαίους καὶ θὰ ἐκπλήρωνε τὰ ὄνειρα καὶ τὶς προσδοκίες τοῦ λαοῦ τους γιὰ παγκόσμια κυριαρχία.

Ἐνῷ ὁ Χριστὸς μιλοῦσε γιὰ τὴν σταυρική του θυσία, δύο μαθητές, οἱ νίοὶ τοῦ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, πλησιάζουν τὸν Διδάσκαλο καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς δώσει δύο τιμητικὲς θέσεις στὴν κυβέρνηση, τὴν ὁποία σὲ λίγο θὰ ἐγκαθιστοῦσε. Αὐτὴ βεβαίως ἡ ἀπαίτηση ὑπῆρχε καὶ στοὺς ὑπόλοιπους μαθητές.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ἥταν ὅτι ἔνα τέτοιο αἴτημα εἶναι ἄστοχο. Ὁ Χριστὸς ἔλεγε ὅτι Τὸν περιμένει ὁ πόνος τῆς σταυρικῆς θυσίας· τὴν ἴδια στιγμὴν οἱ μαθητὲς ζητοῦσαν θρόνο κοσμικῆς δόξας. Πρὶν τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Πεντηκοστὴ οἱ μαθητὲς δὲν εἶχαν τὸν φωτισμὸ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, καὶ δὲν κατανοοῦσαν τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ὑλικὰ συμφέροντα καθόριζαν τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἐνέργειές τους.

Ἐπρεπε νὰ σταυρωθεῖ ὁ Χριστός, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀναγκαιότητα (τὸ ὅτι ἐπρεπε νὰ πεθάνει) δείχνει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρωπὸ, τὴν ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος ἔρχεται ἐκουσίως, δηλαδὴ μὲ τὴν θέλησή Του, πρὸς τὸ Πάθος. Δὲν ἀναγκάσθηκε νὰ σταυρωθεῖ, ἐπειδὴ Τὸν κατεδίκασαν οἱ ἔχθροί του σὲ θάνατο. Τὸ ἐκούσιο Πάθος ὁ δήγησε στὴν σωτηρία τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ὄταν ὁ Πέτρος ἀκουσε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ ὅτι ὁ Διδάσκαλός του θὰ σταυρωνόταν, ἐξέφρασε τὴν ἔντονη ἀντίθεσή του σὲ ἔνα τέτοιο γεγονός. Τότε ὁ Χριστὸς τὸν ἐπέπληξε μὲ ἴδιαίτερη αὐστηρότητα. Ἡ ματαίωση (ἢ μὴ πραγματοποίηση) τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας μας μόνο στὸν ἔχθρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἔδινε ἰκανοποίηση.

Στοὺς δύο μαθητὲς ὁ Χριστὸς ἔθεσε μία ἐρώτηση: «Μπορεῖτε νὰ πιεῖτε τὸ ποτήριο τοῦ θανάτου ποὺ πρόκειται ἐγὼ νὰ πιῶ μετὰ ἀπὸ λίγο, καὶ νὰ βαπτισθεῖτε τὸ βάπτισμα τοῦ μαρτυρίου πού μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ ὑποστῶ;». Τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἕδιοι σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα θὰ ὑποστοῦν τὸ ποτήριο τῶν διωγμῶν καὶ τῶν θλίψεων καὶ θὰ δοκιμάσουν τὸ βάπτισμα τοῦ αἵματος, δηλαδὴ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Καὶ συμπλήρωσε ὁ Χριστὸς ὅτι τὸ νὰ καθήσουν σὲ ἴδιαίτερη τιμητικὴ θέση οἱ μαθητές Του στὴν Βασιλεία Του δὲν ἔξαρτᾶται μόνο ἀπὸ Αὐτὸν νὰ τὸ δώσει σὲ ὅποιον τὸ ζητήσει, ἀλλ' αὐτὸ θὰ δοθεῖ σὲ ἐκείνους, γιὰ τοὺς ὄποιους ἔχει ἐτοιμασθεῖ. Δὲν ἔχουν τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀγωνίζονται.

Γιὰ ὅλους ἔχουσε τὸ αἷμα Του πάνω στὸν Σταυρὸ ὁ Κύριος. Δυστυχῶς ὅμως δὲν σώζονται ὅλοι. Τὸ αἷμα τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου ἔχει τὴ δύναμη νὰ καθαρίζει τὶς ἀμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων. «Λύτρον ἀντὶ πάντων» θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται. Δὲν ἀνταποκρίνονται ὅμως ὅλοι στὸ προσκλητήριο τῆς σωτηρίας. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ «λύτρον ἀντὶ πάντων» γίνεται «λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Αὐτοὶ ποὺ σώζονται εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν στὸν Χριστό, αὐτοὶ ποὺ ἀποδέχονται τὸ δῶρο τῆς σωτηρίας. Δὲν θεοποιοῦν τὴν λογική τους καὶ δὲν ἐμπιστεύονται τὴν σοφία τους. Άναγνωρίζουν ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοῦ Χριστοῦ πάνω στὸν Σταυρὸ κρύβεται ἡ παντοδυναμία τῆς Θεότητάς Του. Μετανοοῦν γιὰ τὶς ἀμαρτίες τους καὶ βαδίζουν στὰ ἵχνη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ πάνω στὴ γῆ ἦταν ἡ μετακίνηση ἀπὸ τὸν στάβλο τῆς γεννήσεως στὸν σταυρὸ τῆς θυσίας. Καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν εἶναι σταυρική. Οἱ γνήσιοι μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀναγνωρίζουν ὅτι ἔχουν πραγματικὴ ἀξία αὐτὰ ποὺ οἱ περισσότεροι ἀνθρωποὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν: τὰ χρήματα, τὴν κοσμικὴ δόξα καὶ τὴν ἔξουσία. Ὁ Χριστὸς ἔφερε ἔνα νέο, ἐντελῶς διαφορετικὸ τρόπο ζωῆς. Ὁχι μόνο μὲ τὴν διδασκαλία Του, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὸ παράδειγμά Του. Ἀντικατέστησε τὸ συμφέρον μὲ τὴν θυσία, τὴν ἔξουσία μὲ τὴν διακονία, τὴν ἀπόλαυση μὲ τὴν προσφορά, τὴν ἰδιοτέλεια μὲ τὴν ἀνιδιοτέλεια. Εἶναι ἀναμενόμενο ὅτι ὁ κόσμος θὰ εἰρωνεύεται καὶ θὰ χλευάζει αὐτὸὺς ποὺ ἀκολουθοῦν αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς. Ὁ πρῶτος ποὺ κατεδίωξαν καὶ μίσησαν ἦταν ὁ Χριστός. Αὐτὸς ὅμως εἶναι καὶ ὁ τελικὸς νικητής.

Ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ ἀρχίζει μὲ τὸ Βάπτισμα. Στὸ Βάπτισμα συμμετέχουμε στὸ θάνατο καὶ στὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Πεθαίνουμε ὡς πρὸς τὴν ἀμαρτία καὶ ζοῦμε γιὰ τὸν Θεό. Δίνουμε ὑποσχέσεις ὅτι θὰ ἀγωνισθοῦμε νὰ τηρήσουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δηλώνουμε ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουμε καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ μας παρὰ νὰ παραδώσουμε τὶς ὑποσχέσεις μας. Γιὰ τοὺς περισσότερους σήμερα ἡ τελετὴ τοῦ Βαπτίσματος ἵσως εἶναι μία παραδοσιακὴ συνήθεια. Άλλὰ στοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες αὐτὸς ποὺ βαπτίζόταν ἦταν ὑποψήφιος μάρτυρας, στὴν πραγματικότητα ἔνας μελλοθάνατος. Ἡταν σχεδὸν βέβαιο ὅτι πολὺ σύντομα θὰ καλοῦνταν νὰ πεθάνει γιὰ τὴν πίστη στὸν Χριστό.

Σήμερα ὅμως ποὺ δὲν γίνονται διωγμοὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς συμβιβαζόμαστε μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Ἄν καὶ λεγόμαστε Χριστιανοί, ἡ ζωή μας εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Μόνο γιὰ τὰ γήινα ἐνδιαφερόμαστε καὶ μόνο γιὰ τὰ ὑλικά μας συμφέροντα ἀγωνιζόμαστε. Ὁχι μόνο δέν μεταδίδουμε στὸν κόσμο τὴν μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δεχόμαστε τὴν κακὴ ἐπίδραση τοῦ ἀμαρτωλοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος ὅμως δέν μεταμορφώνεται, ἀν δὲν ἀντικρύζει πάνω μας τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθινῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.

π.Ν.Η.

[dkpdf-button]